

« DE VREUGDE VAN DE LIEFDE »

BESCHOUWINGEN BIJ DE APOSTOLISCHE EXHORTATIE

IN de « *beslissende strijd* » die Satan tegen de H. Maagd levert, zoals zuster Lucia uitlegde aan pater Fuentes op 26 december 1957, is het gezin het voorwerp van bijzonder gevaarlijke aanvallen. De zieneres schreef daarover aan kardinaal Caffara, aartsbisschop van Bologna :

« *Het eindconflict tussen de Heer en het rijk van*

Satan zal betrekking hebben op het gezin en het huwelijk. Wees niet bang, want iedereen die werkt voor de heiligheid van het huwelijk en het gezin zal altijd op alle mogelijke manieren bestreden en tegengesproken worden : het gaat immers om de beslissende kwestie. Maar de Madonna heeft zijn kop verpletterd. »

Wellicht dacht Lucia hierbij aan de dag van 13

GEBED TOT DE HEILIGE FAMILIE

Jezus, Maria en Jozef, in u aanschouwen wij de schittering van de ware liefde, in volledig vertrouwen richten wij ons tot u.

Heilige Familie van Nazareth, maak ook van onze gezinnen een plaats van gemeenschap en een cenakel van gebed, maak er waarachtige scholen van het Evangelie en kleine huiskerken van.

Heilige Familie van Nazareth, mochten er in de gezinnen nooit meer taferelen van geweld, isolement en verdeeldheid zijn ; dat diegene die gekwetst of geschandaliseerd werd weldra weer getroost en genezen mag worden.

Heilige Familie van Nazareth, maak iedereen bewust van het heilig en onaantastbaar karakter van het gezin, van de schoonheid ervan in het plan van God.

Jezus, Maria en Jozef, hoor en verhoor ons gebed. Amen !

GEGEVEN IN ROME, BIJ DE SINT-PIETER, TER GELEGENHEID VAN HET BUITENGEWOON JUBILEUM VAN DE BARMHARTIGHEID, OP 19 MAART, HOOGFEEST VAN SINT-JOZEF, VAN HET JAAR 2016, HET VIERDE VAN MIJN PONTIFICAAT.

FRANCISCUS

13 OKTOBER 1917 IN FATIMA

Lucia, Francisco en Jacinta aanschouwen de Heilige Familie, terwijl de massa met afgrijzen ziet hoe de zon zich op hen stort !

(schilderij in acrylverf door Elisabeth de Nantes)

oktober 1917, toen zij in de hemel van Fatima de H. Familie mocht aanschouwen : **« Naast de zon zagen wij Sint-Jozef met het Kindje Jezus, en Onze-Lieve-Vrouw in het wit gekleed en met een blauwe mantel. Sint-Jozef en het Jezuskind leken de wereld te zegenen met gebaren van hun hand in de vorm van kruisen. »**

Paus Franciscus opende op 17 december 2014 de reeks van zijn catecheses over het gezin met een gelijkaardig "visioen" : *« Jezus werd geboren in een gezin », dat geen « kunstmatig, irreëel gezin » was. De H. Familie illustreert « de roeping en de zending van het gezin, van elk gezin », die erin bestaat « Jezus te verwelkomen, te beluisteren, met Hem te spreken, Hem te beschermen, op te groeien met Hem ; en zo de wereld beter te maken. »*

Dat is *« de grote zending van het gezin : plaats maken voor Jezus die komt, Jezus ontvangen in het gezin, in de persoon van de kinderen, de echtgenoot, de echtgenote, de grootouders... Jezus is dáár. »* Telkens als een gezin dat beleeft, is het mysterie van de genade aan het werk. En dankzij zo'n gezin zijn het de liefde en de wederzijdse hulp *« die normaal worden »* en niet *« de haat, de onverschilligheid »*.

Door zijn apostolische exhortatie te besluiten met een gebed tot de H. Familie van Jezus, Maria en Jozef keert de paus onze blikken naar de bron van de genade en de barmhartigheid die *« de ware liefde »* mogelijk maken. *« Amoris laetitia »* is geheel gebouwd op het model van de H. Familie van Nazareth, om *« van onze gezinnen een plaats van gemeenschap en een cenakel van gebed te maken, waarachtige scholen van het Evangelie en kleine huiskerken. »*

Franciscus begint met te bepalen wat God bij zijn scheppingsdaad in de persoon van man en vrouw heeft ingeschreven : *« het beeld van God »* (nr. 10). De onverbreekelijkheid van het huwelijk vloeit voort uit deze eerste en fundamentele band van het scheidsel met de H. Drie-eenheid, die niet geopenbaard wordt door een filosofische definitie van de "menselijke persoon", maar door de H. Schrift. Dat is het voorwerp van het eerste hoofdstuk : *« In het licht van het Woord »* (nrs. 8-30).

In een tweede hoofdstuk heeft de paus het in dat *« licht »* over de sombere toestand waarin onze hedendaagse maatschappij verkeert, zoals beschreven in de synodes van 2014 en 2015. Toch wijst Franciscus niet op wat de hele situatie ontegensprekelijk verergerd heeft : door de *« opening op de wereld »*, afgekondigd door het Tweede Vaticaans Concilie, is de algemene laksheid, die aangemoedigd wordt door de wetten van de staat, ook kunnen binnendringen in de Kerk. Het resultaat is dat de Kerk als het ware "gescheiden" is van haar eerste Bruidgom ! Inder tijd formuleerde Mgr. Couëdic, de toenmalige bisschop van Troyes, het al zonder omwegen bij zijn terugkeer van de eerste conciliaire zitting : **« De Kerk heeft in zekere zin de wereld gehuwd »** (herfst 1962).

Vermits het christelijk huwelijk dat van Christus met de Kerk navolgt en vervult, is het niet verwonderlijk dat de ontrouw van de Kerk aan haar Bruidgom zich vertaalt in het opdrogen van de genade, die de bron is van de echtelijke trouw onder de gelovigen. De paus onderstreept dat trouwens in het derde hoofdstuk : *« In het geloof is het mogelijk om de banden van het huwelijk als een gemakkelijker engagement op te nemen met de hulp van de genade van het sacrament »* (nr. 73).

Wat blijft er dan over van *« de vreugde van de liefde »* in het huwelijk ? Dat is het voorwerp van het vierde hoofdstuk : *« In het gezinsleven moet men de kracht van de liefde cultiveren die toelaat om te strijden tegen het kwaad dat het gezin bedreigt. »* Wat is dan om te beginnen dat kwaad ? *« De liefde laat zich niet domineren door verbittering, misprijzen tegenover personen, het verlangen om kwaad te doen of zich te wreken »* (nr. 119).

Het commentaar op het *« hooglied van de liefde »* van Sint-Paulus (nrs. 90-119) is een kostbare schat die in staat is om de huwelijken die het meest bedreigd zijn door de tweedracht tot verzoening te brengen en ze te doen *« groeien in de liefde »*, dat wil zeggen in het toenemend navolgen van *« de eenheid die bestaat tussen Christus en de Kerk »* (nrs. 120-122).

Het vijfde hoofdstuk, *« De liefde die vruchtbaar wordt »*, zou volstaan om het geboortecijfer van onze egoïstische maatschappij weer op te krikken : *« Het gezin is de plaats van verwelcoming van het leven dat ontvangen wordt als een geschenk van God »* (nr. 165). Alleen moeten onze parochieherders hun schapen dan wel weiden volgens de richtlijnen van paus Franciscus, waarmee hij *« enkele van de grote pastorale uitdagingen »* bij de horens wil vatten waarover hoofdstuk 6 het heeft : *« Enkele pastorale perspectieven »*. Vanaf de voorbereiding van de verloofden op het huwelijk tot aan de wrede scheiding van de dood is het huwelijk *« een roeping »*, waaraan *« het ferme en realistische voornemen »* moet beantwoorden *« om samen alle beproevingen en moeilijke momenten van het leven door te maken »* (nr. 166).

Het is erg bemoedigend en begeistertend om in het zevende hoofdstuk, *« De opvoeding van de kinderen versterken »*, onder de pen van de paus terug te vinden wat abbé de Nantes ons onderwezen heeft en wat wij aan de gezinnen proberen door te geven : *« Elke uitnodiging aan adolescenten om te spelen met hun lichaam en hun gevoelens, alsof zij de rijpheid, de waarden, het wederzijds engagement en de doelstellingen eigen aan het huwelijk zouden bezitten, getuigt van onverantwoordelijkheid »* (nr. 283). Nog beter zou zijn : *« is verantwoordelijk »* voor al het ongeluk dat er het onvermijdelijk gevolg van is. Jacinta had het in haar onschuld van de H. Maagd zelf vernomen : *« Mama, Onze-Lieve-Vrouw heeft gezegd dat het grootste aantal zielen naar de hel gaat door de zonde van het vlees. »*

« *Als men alles tegelijk wil geven, is het meer dan waarschijnlijk dat men helemaal niets geeft. Maar wie spreekt er vandaag de dag nog over die zaken ?* » Wij, H. Vader ! Abbé de Nantes heeft zomerkampen in het leven geroepen en bijeenkomsten met Allerheiligen en Pinksteren « *om de jongeren ernstig te nemen* », zoals u het formuleert, « *om hen te helpen zich ernstig voor te bereiden op een grote en genereuze liefde* » : zuiverheid van de jonge vrouw, een zuiverheid die ontoegankelijk is voor alles wat de verleiding onderneemt ; kracht in het geloof van de jongeman, die hem in staat zal stellen zich te ontplooiën als verantwoordelijk gezinshoofd.

Als die vorming verwaarloosd wordt, komen de jongeren terecht in alle vormen van verdwazing die de paus aanhaalt in zijn achtste hoofdstuk : « *De gebrokenheid begeleiden, onderscheiden en integreren* ».

De paus herinnert er aan dat « *elk verbreken van de huwelijksband tegen de wil van God is.* » Niettemin « *moet de Kerk met aandacht en zorg haar zwakste, door gewonde en verloren liefde getekende kinderen begeleiden en hen weer vertrouwen en hoop geven, als het licht van een vuurtoren in een haven of van een fakkel die te midden van de mensen wordt gedragen om hen te verlichten die de koers zijn kwijtgeraakt of zich in stormachtig weer bevinden* » (nr. 291).

Niet toevallig herneemt Franciscus het beeld dat hij vroeger al opgeroepen heeft : het werk van de Kerk is als dat van een veldhospitaal in volle oorlog.

« *Het is zorgwekkend* », gaat de paus verder, « *dat heel veel jongeren tegenwoordig het huwelijk wantrouwen en gaan samenwonen, waarbij zij het huwelijksengagement eindeloos uitstellen. Anderen zetten een punt achter het aangegane engagement en beginnen onmiddellijk een nieuwe relatie* » (nr. 293).

Een jongeman die in de tijd van de H. Pius X zo handelde, bv. door zijn bijzit voor het kerstfeest mee naar zijn ouders thuis te nemen met de bedoeling haar gelijk te stellen met de wettige echtgenotes van zijn oudere broers, werd simpelweg de toegang ontzegd. Hij was een "publieke zondaar" en voorwerp van schandaal voor zijn (on)gehuwde broers en zussen, doordat hij rebelleerde tegen het katholiek, goddelijk geloof, fundament van de maatschappelijke orde en de familiale traditie.

Dat is de christelijke sociale orde, dat is de wet van de katholieke Kerk. *Buiten !* Het gezag primeert in dienst van het geloof en de wet van God. Het is hard, zeker, maar het is de voorwaarde om onze samenleving te laten overleven in de gehoorzaamheid aan God.

Vanaf het pontificaat van Pius XI komen er al barsten in die gestrengheid. De ouders aanvaarden om de vrouw met wie hun zoon ongehuwd samenleeft op kerstdag te ontvangen, maar benadrukken wel dat ze niet akkoord gaan. Ze rechtvaardigen hun

tolerantie door de hoop op een regularisatie, met het idee dat hun toegeeflijkheid zal helpen om hun zoon en zijn bijzit op het goede spoor te krijgen. Ze verwittigen wel hun andere kinderen voor de situatie waarin hun broer en "schoonzus" verkeren.

Dat laatste verandert met Vaticanum II, dat immers de Kerk zelf in een toestand van "overspel" plaatst met de afkondiging van de godsdienstvrijheid.

Sindsdien roepen de ouders hun kinderen voor Kerstmis bijeen en zeggen ongeveer het volgende : « *Jullie zijn allemaal onze kinderen en jullie hebben allemaal in gelijke mate recht op onze genegenheid, ons huis en onze tafel. Wij willen dus dat er een einde komt aan de commentaren over Wouter en Griet. Ieder van jullie heeft zijn mening en zijn geweten, het is niet aan ons om te oordelen of onze zienswijze op te leggen...* »

Dwaasheid, want het betekent dat de kinderen de wet bepalen. « *Ieder van jullie heeft zijn mening* ». Waar haalt men die dan ? Het zijn de ouders die door God met zijn gezag bekleed zijn om de moraal van het gezin te bewaken. "Iedereen zijn God, zijn religie, zijn moraal !" Dat komt neer op de omverwerping van de natuurlijke orde en de ontbinding van de maatschappij, zoals we vandaag moeten vaststellen.

En er is geen remedie meer sinds Vaticanum II in 1965 de godsdienstvrijheid heeft afgekondigd als een recht van de mens. **Door dat nieuwe "dogma" heeft de Kerk de ouders ontslagen van hun plichten tegenover hun kinderen, en de kinderen van hun plichten tegenover hun ouders, tegenover God, tegenover gelijk wie.** In haar overspeligheid heeft de Kerk de eredienst van haar Bruidgom Jezus Christus ingeruild voor de « cultus van de Mens », gedefinieerd door paus Paulus VI in de conciliaire aula op 7 december 1965.

Moet het ons dan verwonderen dat het overspel vijftig jaar later veralgemeend is ? Paus Franciscus betreurt het kwaad en wil het bestrijden, maar hij ziet niet wat er de diepere oorzaak van is : de geloofsafval waaraan het jongste Concilie zich schuldig gemaakt heeft. Door op zoek te gaan naar de 99 schapen die het spoor bijster zijn, riskeert de H. Vader dat hij de redding compromitteert van het honderdste schaap dat braaf in de schaapsstal gebleven is : « *Het is niet meer mogelijk te zeggen dat iedereen die zich in een zogenaamd "onregelmatige" situatie bevindt daardoor in een toestand van doodzonde leeft, beroofd van de heiligmakende genade.* »

Dat is waar, als men denkt aan alle gedoopten die in "onregelmatige situaties" leven omdat ze niet goed gevormd zijn, niet goed getrouwd. Vóór het Concilie had een "hertrouwde" gescheiden katholiek die verzachtende omstandigheden niet, maar nu...

Door deze woorden, uitgesproken vanaf zijn *cathe-dra*, wil de H. Vader dus de deur openen voor een waarachtig onderscheid in het werk van de genade in de ziel van de "hertrouwde gescheidene". Die moet

dat tonen door bekering en spijt over het verleden – hoewel de paus die noodzaak niet duidelijk in herinnering brengt – gevolgd door het zich toeleggen op een echt christelijk leven. De onmogelijkheid om een einde te maken aan de tweede band zou toelaten om de persoon in kwestie de sacramenten te verstrekken, op voorwaarde evenwel dat er rond zijn geval geen publiciteit wordt gevoerd; dat zou namelijk de oprechtheid van het berouw in twijfel doen trekken.

Maar het volstaat niet dat de paus deze nieuwe pastoraal onder de bescherming van de H. Familie plaatst opdat zij er zou in slagen zoveel afgedwaalde gezinnen terug in de schoot van de Kerk te krijgen. Men moet de werkelijke oorzaak van de wanorde aanpakken. Aan de zo evangelische pastoraal van Franciscus ontbreekt dus slechts één ding: **hij moet de conciliaire verklaring « *Dignitatis humanae* » over de godsdienstvrijheid herroepen en iedereen, “goeden” en “slechten”, eraan herinneren dat het gaat om een kwestie van leven en dood... voor eeuwig!** Honderd jaar geleden heeft Onze-Lieve-Vrouw in Fatima aan drie jonge kinderen de hel getoond, die vlak voor hun voeten openging en hen de arme zondaars liet zien die er in branden. Waarom? Om iedereen te

waarschuwen die ernaar op weg is en hen te beletten er in neer te storten.

De conciliaire Kerk daarentegen, die van Christus “gescheiden” is om de wereld te huwen, is slechts een stiefmoeder. Zij is de tweede vrouw, de nieuwe vrouw, die toegeeft aan alle grillen van de kinderen, met de bedoeling dat ze bij haar zouden blijven in plaats van terug te keren naar hun echte moeder. Zijn jullie liever protestants of mohammedaans? Doe maar! Ik ben breeddenkend omdat jullie toch niet van mij zijn... En de eeuwige hel, daar geloof ik niet in!

De godsdienstvrijheid? Een zaak die zo tegengesteld is aan de liefde van God, die ons allemaal wil redden, kan men niet afkondigen zonder bezeten te zijn door een slechte Geest. De apostelen hebben zich laten oordelen en ter dood veroordelen door de joodse autoriteiten, maar ze hebben nooit de godsdienstvrijheid ingeroepen. Ze zeiden: « Wij kunnen onmogelijk *niet* spreken. » En wat Sint-Paulus betreft, die heeft in Corinthen met al de kracht van de tijdelijke en eeuwige straffen bevolen: « *Verwijder wie niet deugt uit uw midden!* » (1 Co 5, 13).

broeder Bruno van Jezus-Maria

DE KARDINAAL EN DE MARTELAAR

Op 27 juli droeg de Franse kardinaal André Vingt-Trois in de Notre-Dame in Parijs een mis op ter nagedachtenis van pater Jacques Hamel, de priester die daags tevoren de marteldood stierf toen hij in zijn kerk van Saint-Etienne-du-Rouvray vermoord werd door twee moslims.

Het initiatief op zich verdient alle lof. De eucharistische liturgie is inderdaad het christelijke antwoord dat aan de wereld moet gegeven worden. Zij engageerde de celebranten en de gelovigen in het spoor van Jezus, die tijdens de mis zijn offer vernieuwde op een sacramentele en onbloedige wijze, terwijl zijn priester precies tijdens de mis zijn bloed vergoten had.

Om het martelaarschap van pater Hamel te verheerlijken had de kardinaal als thema voor zijn homilie een woord van abbé de Nantes kunnen nemen, uitgesproken in het kader van de marteldood van pater Charles de Foucauld, waarvan we dit jaar het eeuwfeest vierten (1 december 1916): « *In het Koninkrijk Gods*

heeft nieuw bloed gevloeid, een nieuwe blijk van liefde heeft zich geuit. Dat heeft onze aarde en haar onbezonnen of misdadige mensen verrijkt met een overvloedige genade van vergiffenis en glorie. » De gelovigen waren zeer talrijk opgekomen om gesterkt te worden door een gelijkaardig woord van bovennatuurlijk geloof, een waarachtig, hartelijk en krachtig woord.

De kardinaal ontgoochelde hen allemaal. Sterker nog, hij “desoriënteerde” hen met een toespraak die niet die van een man Gods was, maar die van een *expert in de menselijkheid*. De aanwezigen kregen een lijst opgedist van de collectieve angsten, gaande van de atoombom over het gat in de ozonlaag tot het blind verderf gezaaid door roekeloze automobilisten... André Vingt-Trois maakte geen enkele zinspeling op de islam of op de moslims, evenmin trouwens als op de katholieken. **De kardinaal sprak met betrekking tot pater Hamel op geen enkel moment het woord martelaar uit; hij**

wil daar niet van horen, want hij gelooft er niet meer in.

Zijn gnosis, dezelfde als die van paus Joannes-Paulus II, overtuigt hem ervan dat er, voorbij de godsdiensten van vóór het Concilie, ergens een God bestaat van wie Jezus Christus een louter menselijk symbool van hoop is. Hij is aanhanger van een eenheidsreligie die alle mensen groepeerde, ongeacht hun oorspronkelijke godsdienstige cultuur. En hij vindt het prima dat de apostelen van vandaag enkel sociologen met een Romeinse *col* zijn die een eenvormige boodschap verkondigen, die van paus Paulus VI: « *Mensen, wees mens! De vrede is mogelijk want in de grond zijn alle mensen goed!* »

Op het ogenblik dat islamteroristen ons in het hart van het oude continent zelf komen afslachten, zijn de katholieke gelovigen meer dan ooit weeskinderen, aan hun lot overgelaten door een staat en een Kerk die vaandelvlucht plegen.

broeder Philippe van het Gelaat van God

DE MARTELAREN VAN DE SPAANSE BURGEROORLOG

Op 3 april 2016 verklaarde kardinaal Angelo Amato in Burgos een Spaanse geestelijke zalig: don Valentín Palencia Marquina (1871-1937), « een deugdzame priester en een apostel van de christelijke naastenliefde ».

De priester, die verbonden was aan de kathedraal van Burgos, zette zich in voor de opvoeding van arme kinderen en wezen. Voor hen stichtte hij het tehuis van de *Sagrada Familia* (H. Familie). In 1925 ontving hij voor zijn werk van de Spaanse koning het Kruis van de naastenliefde. Tijdens de burgeroorlog droeg hij in het geheim de Mis op, maar werd verraden en vermoord op 17 januari 1937, samen met vier jongeren die tegelijkertijd met hem zaligverklaard werden als bloedgetuigen voor hun trouw aan Christus.

Het zijn niet de eerste slachtoffers van de Rode Terreur die tijdens het pontificaat van paus Franciscus zaligverklaard worden. Op 13 oktober 2013 gebeurde dat al in Tarragona met niet minder dan 522 personen tegelijk, in leeftijd variërend van 18 tot 62 jaar. Nieuwe zaligverklaringen vonden plaats op 1 november 2014, 5 september 2015 en 3 oktober 2015. In Barcelona waren op 21 november 2015 zesentwintig kapucijnen aan de beurt, in de jaren 1936-1937 vermoord door republikeinse milities.

De zondag daarop benadrukte de paus in zijn Angelustoespraak dat de Catalaanse martelaren het slachtoffer waren van een bloedige kerkvervolging en dat zij ons moeten aansporen om te denken aan al wie vandaag omwille van zijn christelijk geloof vervolgd wordt.

Zoals kon verwacht worden, is niet iedereen opgetogen over de zaligverklaringen. Sympathisanten van links laten uitschijnen dat de martelaren eigenlijk me-

destanders van generaal Franco waren en dat ze bijgevolg om politieke redenen vermoord werden (sommigen voegen er nog net niet aan toe dat het hun eigen schuld was...). Maar de *Osservatore romano* herinnerde er terecht aan dat de kerkvervolging al begon onder de Tweede Spaanse Republiek, gesticht in 1931, lang vóór de militaire opstand van Franco. « *Deze mensen werden vermoord omdat zij praktiserend katholiek waren. Niemand was actief in een politieke of ideologische strijd* » (12 oktober 2013).

De krant van het Vaticaan merkte nog op dat de Kerk pas vanaf juli 1937 haar steun gaf aan de nationalistenvan Franco, terwijl gelovigen tevoren al op grote schaal vervolgd en omgebracht werden. « *Paus Pius XI erkende de Spaanse Republiek vanaf april 1931. Het Vaticaan bleef ondanks de vervolging nog tot halverwege 1938 diplomatieke relaties onderhouden* » (*ibid.*).

Het is dit jaar precies tachtig jaar geleden dat in Spanje de burgeroorlog tussen “links” en “rechts” uitbrak. Spijtig genoeg is dat voor velen aanleiding om opnieuw een verdraaide versie van de feiten te publiceren. Wij maken er een punt van om de juiste historische toedracht in herinnering te brengen – ook over de rol en de verantwoordelijkheid van de toenmalige paus.

In dit artikel focussen we op de katholieke slachtoffers van de burgeroorlog. Wie geïnteresseerd is in meer details over de politieke achtergrond verwijzen we naar een studie die vroeger in ons tijdschrift verscheen: « *Paus Pius XI en Spanje: de keuze voor de Republiek* », in *Hij is verrezen!* nr. 12, november-december 2004, pp. 5-12. De lezer vindt daar de bronnen terug die we ook voor dit artikel gebruikten.

De broeders maristen, een congregatie gesticht in 1817, zetten zich in Spanje in voor het onderwijs. Zesenzestig van hen stierven tijdens de burgeroorlog de marteldood; de meesten waren nog geen 40 jaar oud. In 2013 werden zij in Tarragona zaligverklaard.

DE VAL VAN DE MONARCHIE

Koning Alfonso XIII (reg. 1886-1931) was een diepgelovig christelijk vorst die regeerde als constitutioneel monarch, dus in verplichte samenwerking met een parlement, de *Cortes*, waarin liberale strekkingen het hoge woord voerden. Hij gaf in 1923 zijn steun aan de staatsgreep van generaal Primo de Rivera, die de *Cortes* buitenspel zette om orde op zaken te stellen in Spanje.

De vrijmetselarij vergaf het de koning niet. In 1930 patroneerden de loges het geheime pact van San Sebastián, waarin de verschillende linkse en revolutionaire bewegingen overeenkwamen om de monarchie ten val te brengen. Toen op 12 april 1931, na het aftreden van Primo de Rivera, gemeenteraadsverkiezingen werden gehouden, ging de overwinning naar het republikeins front dat een felle campagne had gevoerd tegen het koningschap.

Maar ook een groot deel van de invloedrijke Spaanse pastoors was de monarchie afgefallen. In het Vaticaan was namelijk een andere wind gaan waaien. Pius XI, paus van 1922 tot 1939, vond een katholieke monarchie niet meer van de tijd. Hij hoopte dat een grote christendemocratische partij de toekomstige republiek zou domineren om de belangen van de Kerk veilig te stellen.

Alfonso XIII, door iedereen in de steek gelaten, trad af en ging in ballingschap. De Tweede Spaanse Republiek werd uitgeroepen in een klimaat van algemene euforie.

De nieuwe grondwet verklaarde echter de oorlog aan het katholicisme. « *Vandaag heeft Spanje opgehouden katholiek te zijn* », zei premier Manuel Azaña. De jezuïeten werden het land uitgezet en hun bezittingen geconfisqueerd. De andere congregaties kregen het verbod om nog onderwijs te verstrekken. De overheid betaalde de lonen van de priesters niet meer uit en stemde wetten op echtscheiding en het burgerlijk huwelijk. Na één jaar republiek was de Kerk in Spanje in het defensief gedrukt.

DE MISLUKKING VAN RECHTS

De antiklerikale maatregelen verrasten de paus wel, maar zijn geloof in de republiek bleef overeind. Hij dacht een bekwaam politicus achter de hand te hebben om langs democratische weg het tij te doen keren: José María Gil Robles, leider van de christendemocratische partij *Acción Popular*.

Bij de verkiezingen van november 1933 was de grote overwinnaar het rechtse blok geleid door Gil Robles. Maar de Spaanse president, die beweerde bevreesd te zijn voor het effect van een rechtse regering op "de arbeidersklasse", gaf het initiatief voor de regeringsvorming aan Alejandro Lerroux, de voorzitter van de radicale republikeinse partij die slechts als tweede geëindigd was... In plaats van deze gang van zaken kordaat aan te vechten, legde Gil

Robles zich neer bij het "democratisch" getouwtrek en verleende de regering-Lerroux gedoogsteun. In ruil voor enkele vage toezeggingen, zoals financiële steun aan plattelandsparochies en het uitstellen van de agrarische hervorming, ging hij door de knieën voor de logebroeders en liet hen aan de macht.

Links – socialisten, communisten en anarchisten – voelde zich gesterkt door de capitulatie van rechts. Toen Gil Robles na een jaar keren en draaien tenslotte drie ministerportefeuilles vroeg in ruil voor zijn volledige onderwerping, noemden zijn tegenstanders dat een provocatie en braken in heel Spanje zware onlusten uit.

VOORSPEL TOT DE REVOLUTIE

Het centrum van de opstand was de noordelijke provincie Asturias, waar de mijnwerkersbonden de plak zwaaiden. In oktober 1934 riepen zij een algemene staking uit die snel escaleerde. De mijnwerkers voorzagen zich in de depots van dynamiet en namen de wapenfabriek van Trubia in, waarop zij de dorpen en stadjes in de omgeving binnenvielen. Overal waar zij de macht in handen kregen, werden revolutionaire comités aangesteld en brak de rode terreur uit. Al wie de gevestigde orde vertegenwoordigde, werd vermoord – in de eerste plaats de geestelijken.

De rebellen deinsden voor geen enkele wreedheid terug. Talrijke slachtoffers werden eerst gemarteld of verminkt alvorens ze werden omgebracht. Zelfs de doden werden niet gespaard: men hing de opgegraven lijken van priesters aan vleeshaken en zette er een bordje met "varkensvlees te koop" naast...

In het mijnwerkersstadje Turón leefde een congregatie van broeders van de christelijke scholen. Zij negeerden het verbod van de regering om onderwijs te verstrekken en vergezelden hun leerlingen zelfs openlijk naar de zondagsmis. Toen de revolutionairen het stadje veroverden, was het lot van de geestelijken snel bezegeld: acht broeders en een priester (een pater passionist die in de congregatie biecht was komen horen) werden voor een revolutionaire rechtbank gedaagd en op 9 oktober 1934 doodgeschoten.

Hun stoffelijke resten werden overgebracht naar het noviciaat van de broeders van de christelijke scholen in Bujedo (provincie Burgos). Bij die gelegenheid manifesteerden veel Spanjaarden hun geloof en vertrouwen in een snelle onderdrukking van de barbaarse opstand. Maar de represailles bleven niet uit: enkele dagen later werd in het klooster brand gesticht.

Half oktober werd de opstand van Asturias in opdracht van de regering neergeslagen door een 41-jarige generaal: Francisco Franco. Hij zag er met eigen ogen tot wat voor gruwelen de revolutie in staat was in haar haat jegens de christelijke beschaving van Spanje.

Tijdens de gewapende opstand van de mijnwerkers in de provincie Asturias, in oktober 1934, werden in Turón acht broeders van de christelijke scholen en een pater passionist door een revolutionaire rechtbank ter dood veroordeeld en geëxecuteerd uit pure haat jegens de godsdienst.

HET FALEN VAN DE DEMOCRATIE

Na een zoveelste kabinetscrisis in mei 1935 werd Gil Robles minister van Oorlog. De christendemocraat begon met de divisiegeneraals bijeen te roepen en hen een rapport over de toestand van het leger te vragen. Het resultaat was angstaanjagend: op enkele jaren tijd had de Republiek door politieke benoemingen en het systematisch afwimpelen van de noodnodige investeringen het Spaanse leger volledig uitgehold.

Ondertussen zweepten de linkse krachten, die zich verenigd hadden in het *Frente Popular* (Volksfront), de gemoederen van het volk op, onder meer door campagne te voeren voor een heruitgave van de mislukte revolutie van 1934. Op veel plaatsen vonden gewelddaden plaats, wat dan weer reacties uitlokte van de nieuwe organisatie gesticht door José Antonio Primo de Rivera, de *Falange Española*. De extremistische socialist Largo Caballero, de "Spaanse Lenin", verklaarde tijdens een meeting: « *Op de dag van de wraak zullen wij geen steen op de andere laten van het bestaande Spanje, dat wij moeten vernietigen om ons Spanje te kunnen realiseren.* »

In plaats van in te grijpen liet de regering begaan en verschool zij zich achter het respect voor de democratie.

In de verkiezingen van februari 1936 behaalde rechts wel het grootste aantal stemmen, maar omdat de steden door het kiessysteem bevoordeligd werden, veroverde links een absolute meerderheid in de *Cortes*. Ook de Baskische en Catalaanse separatisten hadden voor het Volksfront gestemd, waarvan ze meer autonomie hoopten te krijgen. Onmiddellijk waren Madrid en andere grote steden het toneel van luidruchtige demonstraties waarin, onder het zwaaien van vlaggen met hamer en sikkel, tot revolutie opgeroepen werd. Een bolsjewistische machtsgreep naar Russisch voorbeeld stond voor de deur.

Als hoofd van de militaire staf nam Franco contact op met de demissionaire premier: moest de staat van beleg niet uitgeroepen worden om te vermijden dat de ontketende razernij alles en iedereen zou wegspoelen? Maar de premier weigerde en stapte op. Een Volksfrontregering nam de macht over.

DE HEILIGSTE PLICHT

De nieuwe linkse regering sloot de ogen voor het gevaar van een marxistische machtsovername, die nochtans in alle stilte werd voorbereid. De lokale cellen van de communistische partij waren goed bewapend en beschikten over precieze instructies voor de dag van de Revolutie, met lijsten van te bezetten gebouwen en te liquideren personen. Stalin stuurde schepen met wapens en munitie. In maart kwamen Bela Kun, de latere beul van Hongarije, en Solomon Losovski, leider van de Rode Internationale, vanuit de Sovjet-Unie in Barcelona aan om de leiding van de staatsgreep op zich te nemen.

Vijf redemptoristen stierven voor hun geloof in de stad Cuenca (Castilië-La Mancha), tussen eind juli en eind augustus 1936. De moordenaars lieten twee van hen opzettelijk doodbloeden tijdens een lange doodstrijd. Een zesde pater, de oudste, stierf in 1938 van uitputting in de gevangenis.

Op 11 juli 1936 hield de monarchistische politicus Calvo Sotelo in het parlement een vlammeende redevoering waarin hij de laksheid van de linkse regering tegenover de drijfverijen van Moskou aan de kaak stelde. « *Die man heeft voor het laatst gesproken !* », schreeuwde de communiste Dolores Ibarruri, de fameuze *La Pasionaria*. Twee dagen later werd Calvo Sotelo ontvoerd en doodgeschoten.

De brutale moord bracht de gebeurtenissen in een stroomversnelling. Voor het leger onder leiding van Franco werd de opstand in die omstandigheden een recht, meer nog : een heilige plicht.

Op 17 juli kwam het leger in Spaans Marokko in opstand en kondigde Franco de bevrijdingsoorlog aan : « *Kunnen wij nog één dag langer genoeg nemen met het schandelijk schouwspel dat ons land aan de wereld geeft ? Kunnen wij Spanje in handen laten van de vijanden van het vaderland ? Neen ! Arriba España !* »

De nationalistenvonden nu oog in oog met de communisten en hun aanhangers. De burgeroorlog was begonnen.

In alle gebieden die door de « Roden » gecontroleerd werden, sprak men het doodvonnis uit over de geestelijken in het algemeen en de priesters in het bijzonder. « *De priester is de "man Gods". Om God te vernietigen, moesten diegenen die zichzelf de "goddelozen" noemen zijn vertegenwoordigers volledig elimineren* » (kardinaal Isidro Gomá y Tomás).

GRUWEL IN BARBASTRO

Op 19 juli 1936 brak in de kleine bisschopsstad Barbastro (Aragon, provincie Huesca) een genadeloze klopjacht op pastoors en religieuzen uit. De haat en de godslastering namen werkelijk demonische afmetingen aan.

In het hele bisdom werden 139 van de 140 diocesane priesters omgebracht ; de enige die het overleefde moest zich gedurende 22 maanden verborgen houden. Ook 78 reguliere geestelijken ondergingen de marteldood : 51 claretijnen, luisterend naar de mooie naam van Zonen van het Onbevlekt Hart van Maria (een congregatie gesticht door de H. Antonio Maria Claret in 1849), 18 benedictijnen van de abdij van El Pueyo en 9 broeders van de Vrome Scholen van de H. José de Calasanz. Ook 130 leken lieten het leven, alleen maar omdat ze lid waren van de Katholieke Actie of van de Nachtelijke Aanbidding.

De passie van Mgr. Florentino Asensio Barroso, bisschop van Barbastro, staat in alle geheugens gegrift als het beeld zelf van de Goede Herder die zijn leven geeft voor zijn schapen.

Op 8 augustus werd de prelaat opgeroepen om voor het revolutionair comité te verschijnen. Eerst vroeg hij aan de prior van de benedictijnen van El Pueyo, die in de gevangenis zat, om het sacrament van de biecht. Daarop begaf hij zich naar het gemeentehuis, waar de beschimpingen begonnen. De

bisschop antwoordde op alles heel kalm : « *Ik zal voor jullie bidden.* »

Het meest hatelijke personage was Mariano Abad, de doodgraver. Hij bond de handen van Mgr. Barroso op de rug vast met ijzerdraad en zei : « Deze hier is een dikke vis, ik bind hem zelf vast. »

Daarop werd de bisschop naar een gevangeniscel gebracht, waar hij onthaald werd op smerige praat. Omdat hij weigerde te antwoorden, werd hij op een gruwelijke wijze verminkt : men sneed zijn genitaliën af. Vervolgens moest hij van de gevangenis naar een klaarstaande vrachtwagen lopen, terwijl hij zijn bloed verloor. Dat gebeurde in de vroege uren van 9 augustus. Terwijl hij zich voortsleepte, zei hij :

« *Wat een prachtige nacht voor mij, ik ga naar het huis van de Heer.* »

« Het is duidelijk dat hij niet weet waar hij naartoe gaat », grinnikten de moordenaars.

« *Jullie brengen me naar de Glorie. Ik vergeef jullie en in de Hemel zal ik voor jullie bidden.* »

« Vooruit, jij varken, haast je wat. »

« *Neen, want hoe meer jullie me doen afzien, des te meer ik jullie vergiffenis zal schenken.* »

Om te spotten met de communie, sloegen ze hem met een steen op de mond. « Hier, communiceer ! »

De vrachtwagen hield halt bij het kerkhof. De vreselijke verminging maakte van zijn laatste stappen naar de plaats van executie een ware calvarie. Vlak voor het salvo losbarstte, zei hij nog : « *Heer, heb medelijden met mij !* »

Hij stierf niet onmiddellijk. In plaats van hem het genadeschot te geven, wierpen de moordenaars hem op een stapel lijken met de bedoeling dat hij nog langer zou lijden en nog meer bloed zou verliezen. Regelmatig stamelde hij nog enkele zinnen : « *Mijn God, open alstublieft vlug de poorten van de Hemel... Heer, laat mij sterven... Geef mij de kracht om tot het laatste ogenblik vol te houden.* » De militanten hoorden hem ook verschillende keren zeggen dat hij zijn bloed offerde voor de redding van zijn bisdom.

Na een doodstrijd van twee uur werd Mgr. Barroso afgemaakt. De doodgraver gaf zijn commentaar : « We hebben de grote baas van de pastoors geliquideerd. Een goed begin ! Geen enkele mag er overblijven, we moeten zorgen dat ze tot en met de laatste soutane allemaal verdwijnen... » En om de vereenzelviging met Christus volledig te maken, verdeelden de moordenaars vervolgens zijn kleren.

DE BENEDICTIJNEN VAN EL PUEYO

Vlakbij Barbastro bevindt zich een berg waarop het benedictijnerklooster van El Pueyo ligt. In 1101, kort nadat de Reconquista het gebied veroverd had op de Moorser bezetters, verscheen Onze-Lieve-Vrouw aan een herder. Zij vroeg dat men voor haar een heiligdom op de berg zou oprichten ; in ruil zou zij haar zegeningen laten neerdalen over heel de streek.

In 1890 kwamen benedictijnse monniken ter plekke. Zij bouwden een groot klooster en gaven een nieuw elan aan de devotie tot de *Virgen del Pueyo*.

Op 22 juli 1936 vielen de Roden binnen in het klooster. Zij beschuldigden de achttien monniken, van wie er vele nog erg jong waren, van het verbergen van wapens. De benedictijnen werden afgevoerd naar de gevangenis van Barbastro, waarop het hele complex uitgekamd werd... zonder dat er natuurlijk iets gevonden werd. In hun frustratie staken de revolutionairen de abdij in brand. Een levensgroot beeld van het H. Hart werd met kogels doorzeefd en het hoofd afgeslagen.

De geestelijken brachten drie weken in de cel door, vol heldhaftig geduld en naastenliefde te midden van de hatelijke milities, die hen in de verschroeiende zomerdagen zonder water en frisse lucht lieten. De monniken spraken elkaar moed in en boden weerstand aan alle valse beloften om door hun geloof af te zweren het martelaarschap te ontlopen.

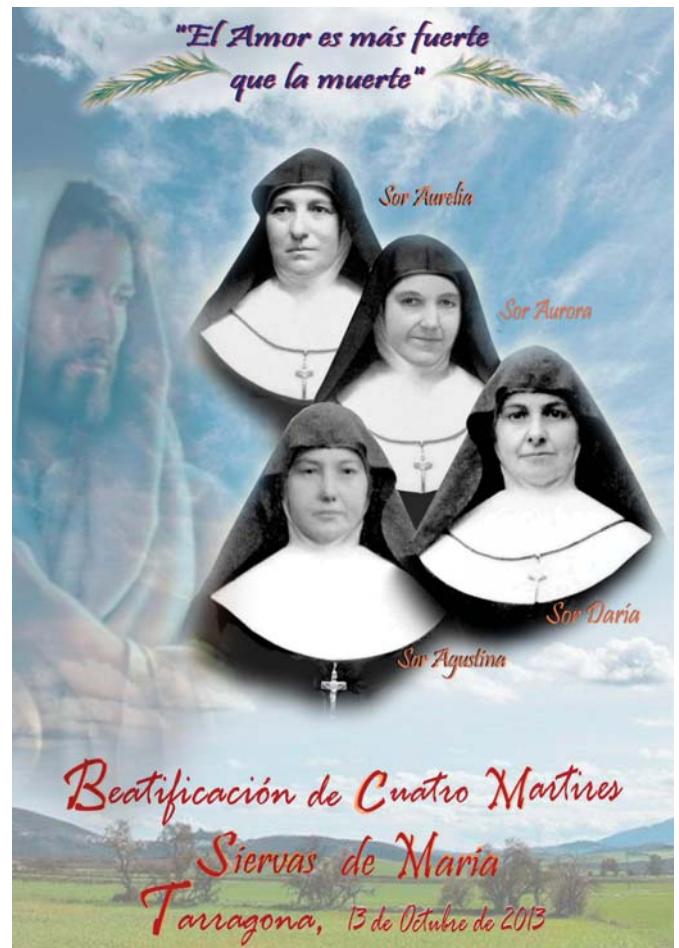
De gevangenen stierven tijdens de laatste dagen van augustus. Toen dom Mauro, de 33-jarige prior, beseftte dat zijn laatste ogenblik op aarde aangebroken was, zette hij heel sereen het *Salve Regina* in; een ogenblik later werd hij door het hoofd geschoten.

DE MARTELAAR VAN DE ROZENKRANS

Een bijzonder aangrijpend getuigenis werd gegeven door een zigeuner, Ceferino Jimenez Malla, bijgenaamd *El Pelé* ("de Dappere").

Het klooster van El Pueyo bij Barbastro vereert achttien benedictijnen die bij het begin van de burgeroorlog opgepakt werden en die, na drie verschrikkelijke weken in gevangenschap, in augustus 1936 de marteldood stierven.

Begin december 1936 fusilleerden de rode brigades in Madrid vier Dienaressen van Maria, leden van een congregatie die zich wijdde aan de thuiszorg voor langdurig zieken. De oudste zuster was 86, de jongste 36.

Ceferino leidde een zwervend bestaan als paardenverkoper tot hij zich met zijn vrouw in Barbastro vestigde. Daar stond hij bekend om zijn diepe vroomheid. Hij had zelf geen kinderen, maar gaf godsdienstles aan jonge zigeunertjes en leerde hen bidden. Hij werd derdeorling van Sint-Franciscus en was een vaste aanwezige tijdens de nachten van aanbidding in de plaatselijke kerk. Bovendien was hij de spreekbuis en de raadsman van de plaatselijke Romagemeenschap en bemiddelde hij in conflicten tussen zigeuners en Spanjaarden.

Op 19 juli 1936 werd een priester van Barbastro midden op straat aangevallen door rode militieën. El Pelé kwam onmiddellijk tussenbeide: « *Bij de Maagd Maria, jullie zijn lafaards! Met zijn drieën tegen één onschuldige!* » De aanvallers slaagden er echter in hem op de grond te werpen. Toen ze in zijn vestzak een paternoster vonden, namen ze de zigeuner samen met de priester mee.

Later kwam zijn vrouw hem opzoeken in de gevangenis. Ze smeekte hem om haar zijn paternoster te geven, opdat hij niet verrast zou worden bij het opzeggen van het rozenhoedje en daardoor zijn leven zou riskeren. Bewonderenswaardig was het antwoord: « *Ik ben er trouw aan geweest tot op vandaag en Onze-Lieve-Vrouw is mij trouw geweest. Ik ga haar niet teleurstellen.* »

Hij werd samen met anderen op 9 augustus 1936 terechtgesteld. Vlak voor het dodelijk schot afging, stak hij zijn paternoster hoog in de lucht en riep hij uit volle borst : « *Leve Christus Koning !* »

Vandaag is hij zaligverklaard, patroon van de Roma, martelaar van de rozenkrans, bloedgetuige van het Onbevlekt Hart van Maria. In de kerk van Sint-Franciscus kan men enkel zijn paternoster vereren, die onmiddellijk na zijn afsterven werd opgeraapt door een getuige ; zijn lichaam, dat in een massagraf werd geworpen, kon niet geïdentificeerd worden.

Is dat niet de enige roem die wij moeten nastreven, die van de heilige zigeuner die de doornen uit het Hart van Maria trok door zijn trouw aan het reciteren van het rozenhoedje, tot op de dag van zijn dood ?

El Pelé werd als eerste zigeuner in de geschiedenis zaligverklaard in 1997.

HET FEEST VAN DE HAAT

In totaal telt men in de jaren 1936 tot 1939 onder de vermoorde katholieken 13 bisschoppen, 4134 diocesane priesters, 2365 mannelijke religieuzen, 283 zusters en duizenden leken.

De leden van de vrouwelijke congregaties werden inderdaad evenmin ontzien.

Vijftien Kleine zusters van de Armen hadden zich verborgen in een privéwoning in Valencia. De portier verraadde hen, waarna ze werden opgepakt door rode brigades. Deze religieuzen, die een offervaardig leven leidden in de zorg voor de stervenden of voor gevaarlijke geesteszieken, werden uitgemaakt voor « parasieten » en « vampieren » en vervolgens verkracht. Een uur later werden zij doodgeschoten.

De Dienaressen van Maria (*Siervas de Maria*), een congregatie gesticht in 1851, wijdden zich aan de thuisverzorging van langdurig zieken. Ze hadden hun moederhuis in Pozuelo de Alarcón, een gehucht bij Madrid. Bij het uitbreken van de burgeroorlog moesten ze hun habijt noodgedwongen vervangen door burgerkleren en onderduiken bij kennissen, maar dat belette hen niet om hun dienstwerk verder te zetten. Begin december werden vier van hen door de communisten onderweg tegengehouden. Ze gaven fier toe dat ze religieuzen waren en werden gefusilleerd. Zuster Daria had enkele dagen tevoren nog gezegd : « *Ik vraag het martelaarschap van het dagelijks offer en, als God het verlangt, wil ik ook sterven, sterven als martelares voor Hem.* »

De haat was zo groot dat zelfs de doden niet gerespecteerd werden. De overste van het klooster van de Visitatie in Barcelona zette volgende heiligschennende gebeurtenissen op papier :

« *Ze hadden voor niets ontzag, zelfs niet voor onze dierbare overledenen. In de grafkelder onder het hoofdaltaar openden zij de doodskisten van vijftien zusters. Ze zetten de skeletten op een rij, met ertus-*

sen enkele beenderen van kleine kinderen – de duivelse bedoeling laat zich raden. Buiten hingen ze een uitnodiging waarop stond dat alle voorbijgangers mochten komen kijken. Enkele geraamten waren nog intact, bij anderen was het religieus habijt nog zichtbaar. Het nog goed bewaarde lijk van een zuster werd mishandeld en daarna op een brandstapel gegooid die gedurende acht dagen bleef branden... »

We hebben het nog niet gehad over de systematische verwoesting van de katholieke kerken. De aartsbisschop van Toledo verklaarde dat in zijn diocesis alleen al duizend godshuizen in brand gestoken waren. In Barcelona werden alle kerken geplunderd en de meeste aan de vlammen prijs gegeven ; de plaatselijke revolutionairen gebruikten daartoe een explosieve vloeistof die het hele gebouw in een oogwenk in een verschrikkelijke vuurhaard veranderde. In een later stadium gingen zij zo ver dat ze de vernietigde kerken tot in de fundamenteën afbraken...

Godslasteringen waren schering en inslag. In Carlet (Valencia) werd de dorpskerk veranderd in een balzaal ; men hield er braspertijen en orgieën gekleed in liturgische gewaden. In Barcelona zagen ooggetuigen hoe er op geconsacreerde hosties gespuwd werd, waarna ze op straat gegooid werden en vertrapt...

« TOT WEERZIENS IN DE HEMEL ! »

De vervolging leidde bij de katholieken tot een uitzuivering en verdieping van hun geloof. Geestelijken én leken beseften dat zij van de ene dag op de andere tegenover hun moordenaars konden staan en met hun bloed zouden moeten getuigen van hun trouw aan Christus.

We citeren uit de afscheidsbrief die de 24-jarige Baskische kapucijn Ignacio de Galdakao op 6 augustus 1936 aan zijn familie schreef :

« *Dierbare ouders, lieve broers en zussen. Wanneer jullie deze regels lezen, zal ik hoogstwaarschijnlijk opgehouden hebben te leven. Van het ene moment op het andere, maar in grote sereniteit, verwacht ik de dood die me zal doen binnengaan in het ware leven. Want men heeft mijn dood gezworen uit haat jegens de godsdienst en omdat ik een geestelijke ben. Lieve ouders, broers en zussen, ween niet, zoals ik op dit moment ween bij het schrijven van deze brief, niet uit angst voor de dood, maar omdat ik denk aan het verdriet dat mijn afsterven zal veroorzaken. Liefste moeder, als het nieuws van mijn dood je hart bedroeft, troost je dan met de gedachte dat je de eer te beurt valt aan God een martelaar te schenken. De naam van Jezus weze gezegend ! Als Hij mijn bloed verlangt als getuigenis van de waarheid en van onze heilige godsdienst, dan bied ik het Hem graag aan. In ruil vraag ik Hem slechts één ding : dat wij allemaal die elkaar zo liefgehad hebben in deze wereld, mekaar zouden mogen terugvinden in de hemel in dezelfde liefde. Tot weerziens ! Tot weerziens in de hemel ! »*

Fray Ignacio werd gefusilleerd in Antequera (Andaloesië) in augustus 1936, amper een jaar na zijn priesterwijding. Hij werd in 2013 zalig verklaard.

Even stichtend is de brief die de oversten van de claretijnen in Rome aankregen enkele dagen na de executie van zevenenveertig van hun Spaanse zonen in augustus 1936 :

« *Geliefde congregatie ! Gisteren, de 12de augustus, zijn zes van onze medebroeders gestorven als martelaren. Vandaag hebben er twintig de palm van de overwinning ontvangen. En morgen hopen wij, de overblijvende eenentwintig, te sterven. Eer aan God ! We brengen de dag door met mekaar aan te sporen tot het martelaarschap en door te bidden voor onze vijanden en onze dierbare congregatie.*

« *Wanneer het ogenblik van de marteldood aangebroken is, zien wij hoe sommigen de touwen kussen waarmee ze vastgebonden zijn of woorden van vergiffenis uitspreken over de gewapende meute. Wanneer ze naar de vrachtwagen geleid worden die naar het kerkhof rijdt, hoort men hen "Viva Cristo*

De abt en 17 paters en broeders van het trappistenklooster van Santa Maria de Viaceli (Cantabrië) werden door rode militieus doodgeschoten ; de jongste, broeder Ezequiel, was 19 jaar. Zij werden zaligverklaard samen met twee voormalige priorinnen van het cisterciënzerklooster Fons Salutis in Algemesi (Valencia), die in november 1936 de marteldood stierven.

Rey !" roepen, terwijl het opgezweept plebs antwoordt : "Ter dood !".

« *Allemaal zullen ook wij tevreden sterven. Niemand vertoont tekenen van zwakheid of spijt. We zullen allen sterven biddend dat het bloed dat uit onze wonden vloeit geen bloed van wraak mag zijn, maar een rood en levend bloed dat doordringt tot in uw aderen, geliefde congregatie, om uw ontwikkeling en expansie in de hele wereld te stimuleren. »*

De Spaanse claretijnen hebben in die periode niet minder dan 271 martelaren aan de Kerk geschonken.

* * *

In een gezamenlijke brief die de bisschoppen van Spanje op 1 juli 1937 publiceerden, schrijven zij onder meer het volgende :

« *Het uitbreken van het burgerlijk en militair conflict leidde tot de bloedige strijd van een volk dat verdeeld is in twee kampen : het geestelijk kamp, dat van de [nationalistische] opstandelingen, die de wapens opnamen ter verdediging van de orde, de sociale vrede, de traditionele beschaving, het vaderland en, op heel zichtbare wijze, ter verdediging van de godsdienst ; en aan de andere kant het materialistisch kamp, of men het nu marxistisch, communistisch of anarchistisch noemt, dat de oude beschaving van Spanje in al zijn facetten wou vervangen door de gloednieuwe "beschaving" van de Russische sovjets. »*

Sint-Augustinus had hetzelfde gezegd : « *Twee soorten liefde hebben elk een stad gebouwd : de Liefde tot God die zo groot is dat tot ze misprijzen voor de eigen persoon leidt, en de liefde voor zichzelf die leidt tot misprijzen voor God. »*

*broeder Vincentius a Paulo van de Missies
& redactie KCR*

De minderbroeders-conventuelen Alfonso, Miguel, Modesto, Dionisio, Francisco en Pedro werden op 20 juli 1936 uit hun klooster in Granollers bij Barcelona verjaagd. Zij weigerden hun geloof af te zweren en werden vermoord op verschillende tijdstippen tussen eind juli en begin september.

EEN BEDRIEGLIJKE PASTORAAL

DE ALPHACURSUS

DE Alphacursus is een concept dat tot doel heeft diegenen te evangeliseren die het geloof niet bezitten of die de basisbeginselen van de christelijke godsdienst niet kennen en er meer willen over weten.

Het project *Alpha Course* ontstond in 1977 in een anglicaanse (!) parochie van Londen, Holy Trinity Brompton. Dominee Charles Marnham schiep daar voor nieuwe bekeerlingen een cursus gespreid over vier weken. Dominee Nicky Gumbel nam de fakkel over in 1990 en slaagde er snel in het aantal deelnemers te vermenigvuldigen: van 35 naar 800. Tegenwoordig zijn in Groot-Brittannië 7000 Alphagroepen actief. Het concept werd ingevoerd in tal van landen: Alpha Nederland begon in 1995; Marc de Leyritz, een Franse katholiek woonachtig in Groot-Brittannië, voerde « *les parcours Alpha* » in 1997 in Frankrijk in. Zeventien miljoen mensen volgden de sessies al, die ook door veel katholieke priesters, bisschoppen en kardinalen gepromoot worden.

Het succes is te danken aan het boek dat Nicky Gumbel schreef, « *Questions of Life* » (1993), waarin hij in vijftien hoofdstukjes antwoordt op de voornaamste vragen van zijn anglicaans geloof. Het boek – in het Nederlands vertaald als « *Een kwestie van leven* » – is aantrekkelijk en gemakkelijk toegankelijk en staat vol voorbeelden uit het dagelijks leven. Het eerste hoofdstukje bv. antwoordt op de vraag: « *Het christendom: saai, onwaar en achterhaald?* » Het tweede: « *Wie is Jezus?* » Enzovoort. Al de voornaamste onderwerpen komen aan bod: de Bijbel, het gebed, de H. Geest, het kwaad, de Kerk...

Hoe ziet de *Alpha* er in de praktijk uit?

Op het einde van de zondagsmis kan men contact opnemen met de plaatselijke verantwoordelijke van de cursus. Men wordt uitgenodigd bij een privé-persoon voor een maaltijd in de informele huiselijke sfeer waar men kennismakt met andere personen die “onderweg” zijn. De bijeenkomst wordt geleid door een bezieler die heel open en warm moet zijn. Het wordt afgeraden dat die persoon onmiddellijk religieuze onderwerpen aansnijdt.

Na de maaltijd neemt men plaats in het salon waar de bezieler een uiteenzetting van een half uurtje houdt over een van de hoofdstukken uit het boek van dominee Gumbel. Alle bezielers, ook de katholieke, volgen hetzelfde werk. Daarna zit men samen in kleinere groepjes om te discussiëren, te delen, “op weg te gaan”. De bijeenkomst eindigt omstreeks 22.00 uur, zonder afsluitend gebed.

Elke week herbegint men zo met een nieuw hoofdstukje uit het werk van Gumbel.

Op de zevende samenkomst stelt de bezieler een Alphaweekend voor, « een centraal en essentieel element van het parcours. » Op het einde van de eerste dag van het weekeinde, gewijd aan de Geest, krijgt men het voorstel om een speciaal gebeuren bij te wonen. De deelnemers staan recht, sluiten hun ogen, geven elkaar de hand. De bezieler spreekt een gebed

uit waarin de Geest gevraagd wordt over het gezelschap te komen. Iedereen maakt het stil... En dat is het: men is vervuld van de Geest. Dit gebeuren gaat vaak gepaard met buitengewone feiten.

De daaropvolgende dag wordt aan hen die het willen gevraagd om naar voren te komen en vóór de hele groep het « gebed van de broeders » te ontvangen. Dat is een soort van persoonlijke instemming met wat de avond tevoren gebeurd is en met alles waarvoor de Alphacursus staat.

Pas tijdens de volgende bijeenkomst wordt de kwestie van de duivel besproken, want de ondervinding leert « dat de uiteenzetting over de geestelijke strijd zijn volledige betekenis pas krijgt na de ervaring van de macht van de H. Geest » tijdens het Alphaweekend.

Het einde van de cursus nadert, er moeten nog slechts drie avonden gevolgd worden. Tijdens een daarvan wordt een video getoond over Alphaleden die op miraculeuze wijze genezen werden. Tijdens de laatste samenkomst heeft de bezieler het over de Kerk, met de bedoeling de aanwezigen aan te sporen zich in het kerkelijk leven te integreren.

De *Katholieke Contrareformatie in de 21ste eeuw* is volledig tegen het initiatief van de Alphacursus. Het concept is protestants in zijn fundamenteën en zijn beginselen. Het onderwijst niet het katholiek geloof, maar een protestantse kijk op de godsdienst met een overduidelijke inbreng van de pinksterbeweging.

In het boek van Gumbel wordt met geen woord gerept over de reële Aanwezigheid, de biecht of de sacramenten in het algemeen. Een vijfde deel van het boek handelt over de H. Geest, maar zonder ooit te spreken over het sacrament van het vormsel. Over de H. Maagd Maria wordt in alle talen gezwegen. Gumbel heeft woorden van lof voor de Kerk, maar volledig los van haar hiërarchisch of leerstellig karakter. Nooit wordt de persoon van de paus opgeroepen.

Er kan ook veel gezegd worden over de methode van evangelisatie die de Alphacursus aanneemt: die berust op het principe van “het apostolaat van het milieu door het milieu”, zoals de Katholieke Actie indertijd, en de priester komt er niet aan te pas. Hij is niet aanwezig tijdens de uiteenzettingen. Overigens wordt er niet onderricht, enkel “voorgesteld”...

Het avondlijk gebeuren tijdens het Alphaweekend is simpelweg een seance in de aard van het pentacostalisme, dus protestants en absoluut ketters. Wie er niet wil aan deelnemen kan de cursus trouwens niet verder volgen.

De Alphacursussen waarvoor veel pastoors, allicht met de beste bedoelingen, reclame maken, lijken ons bijgevolg zeer gevaarlijk voor het katholieke geloof. Niet onterecht spreken sommigen over « een vermomde protestantse bekeringscampagne » en een open deur voor personen die willen rekruteren ten voordele van de charismatische beweging.

*broeder Michel van de Triomferende Onbeoekte
en het Goddelijk Hart*

OVER DE RECHTEN VAN DE MENS

SINDS het Tweede Vaticaans Concilie heeft ook in de Kerk nagenoeg *iedereen* – kardinalen, bisschoppen, theologen, priesters en gelovigen – zich blijkbaar geschaard achter de Verklaring van de Rechten van de Mens, die beschouwd wordt als een afspiegeling van het Evangelie.

De oorspronkelijke *Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen*, goedgekeurd door de Franse Constituante bij het begin van de Revolutie (augustus 1789), is gebaseerd op de filosofen van de Verlichting (Rousseau, Montesquieu, Locke) en legt de oorsprong van alle soevereiniteit niet meer bij God maar bij het volk. Deze tekst ligt ten grondslag aan de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, afgekondigd door de Verenigde Naties in 1948, en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens uit 1950.

Wij van de *Katholieke Contrareformatie* beschouwen het als onze plicht om klaar en duidelijk uit te leggen waarom wij die door Kerk en wereld bewierookte Rechten van de Mens resoluut afwijzen:

noch de filosofie van de Mens, noch de moraal van de fundamentele rechten zijn voor ons aanvaardbaar. Onze afwijzing is gebaseerd op ons christelijk katholiek geloof en op onze toewijding aan de zaak van de vrede en het ware geluk van alle naties.

NUT VAN HET BURGERLIJK RECHT

Elke politieke wetgever die de verantwoordelijkheid draagt voor het welzijn van een samenleving zal, om dat welzijn te beschermen en te vergroten, een geheel van wetten tot stand brengen. Dat gebeurt naargelang de noodwendigheden zich voordoen of om conflicten tussen de leden van de samenleving op te lossen. We spreken over het burgerlijk recht. Het gaat om rechten van personen, gezien als leden van een maatschappij en volgens hun staat of hoedanigheid: rechten van de ouders en rechten van de kinderen, rechten van de patroons en rechten van de arbeiders, rechten van de automobilist en van de voetganger, enz. Uiteraard staan er tegenover deze

rechten ook plichten: de rechten van de ouders bv. worden aangevuld door de plichten die ze hebben ten opzichte van hun kinderen. Uit dat alles volgen rust, orde en vrede binnen de samenleving.

Heel die wetgeving kan niet puur conventioneel of arbitrair zijn, maar zich laat leiden en inspireren door de natuur van de wezens en de dingen, door hun spontane verhoudingen. Het is dan ook onmiskenbaar dat het burgerlijk recht, naarmate het zich vervolmaakt, steeds nauwer de natuurlijke orde volgt; men spreekt daarom over natuurrecht.

Ogenschijnlijk volstaat het burgerlijk recht voor het geluk van de volkeren. Heel wat befaamde en wijze juristen, die een afkeer hebben van alles wat naar utopie zweemt, zijn daar zo van overtuigd dat ze van geen enkele andere vorm van recht willen weten.

Het is niettemin een feit dat zowel aan de top als aan de basis van de maatschappij categorieën van personen bestaan die eigenlijk ontsnappen aan het burgerlijk recht. Maar het gaat om uitzonderingen. Het opperste gezag – of het nu om een monarchie, een oligarchie of

een vertegenwoordiging van het volk gaat – lijkt alleen maar rechten te bezitten en niet onderworpen te zijn aan de eigen wetten. En onderaan de ladder zijn de armoezaaiers, de zwakzinnige of de crimineel nagenoeg ontdaan van alle rechten ; de samenleving is zelfs snel geneigd zich het recht op leven of dood over deze verschoppelingen toe te eigenen.

Het moderne “christelijke” Frankrijk voegt aan die categorie van rechtelozen nog de kinderen in de moederschoot toe. De grondwet staat de vernietiging, op de meest wrede manier, van het ongeboren leven toe, zonder dat iemand daar daadwerkelijk iets aan doet. Is dat het dan, het burgerlijk recht ?

Het juridisch pragmatisme schiet dus eigenlijk tekort. Niet alleen zijn de mensen geen dieren, het zijn ook geen individuen die volledig in beslag worden genomen door hun sociale relaties en functies (bv. hun mogelijkheden tot productie en consumptie). Ze hebben allemaal een eigen, persoonlijk doel dat ze tijdens hun aardse bestaan willen bereiken, een doel dat voor hen belangrijk is. De burgerlijke wetgever moet dat niet kennen, maar hij moet het wel respecteren en er hulp toe bieden.

Dat betekent dat elke mens in het diepste van zijn wezen, zijn leven en zijn lotsbestemming ontsnapt aan de samenleving, de wetgever, de staat. Zeker in de haast totalitaire wereld waarin wij tegenwoordig leven lijkt het onaantastbaar karakter van de vrijheid en de verantwoordelijkheid van elke persoon op een transcendent recht dat de burgerlijke wet onmogelijk kan definiëren en dat de wetgever ook oneindig overstijgt. Gelukkig maar : de maatschappij zou anders in onmenselijkheid verzinken.

SUPERIORITEIT VAN HET CHRISTELIJK RECHT

Maar welke rechten vloeien voort uit het recht van elke persoon om zijn transcendente lotsbestemming te vervullen en zijn uiteindelijke doel te bereiken ? En welk gezag zal die rechten uitvaardigen, verdedigen en sanctioneren – indien nodig zelfs tegen de burgerlijke autoriteiten in ?

Onze christelijke beschaving, onze katholieke Kerk geven het eeuwenoude antwoord : het christelijk recht erkent dat de mens een ultieme lotsbestemming heeft, namelijk het eeuwig leven, en het erkent dus ook alle onschendbare rechten en vrijheden die noodzakelijk zijn voor het verwerven van dat eeuwig leven. Het komt eenieder toe dat te geloven, te willen en er zich op toe te leggen, met de hulp van de anderen en van de samenleving indien mogelijk ; het kan echter evengoed zijn dat het zonder iemands hulp moet gebeuren en *tegen* het burgerlijk gezag in, dat zich dan tot een vervolger ontpopt.

Dat is het christelijk recht, dat is de christelijke vrijheid.

Als er in onze katholieke naties sprake is van een ander recht dan het burgerlijk recht, los daarvan en

het overstijgend, dan is dat het recht om voor zijn zielenheil te zorgen. Het gaat om de kern van de vrijheid en de verantwoordelijkheid van de persoon tegenover de staat, de samenleving, de familie.

Dat hogere persoonlijk recht bestaat er in het eeuwig leven te verdienen en te verkrijgen door het vrij beoefenen van de ware godsdienst, dat wil zeggen de gehoorzaamheid aan de goddelijke wet of Decaloog, aan de evangelische wet van Christus en aan de geboden van de Kerk. Het is volgens dat recht dat elke mens ontsnapt aan de tegengestelde dwang van welk menselijk gezag ook, want « *men moet eerder aan God gehoorzamen dan aan de mensen* » (Hd 5, 29).

Nemen we onmiddellijk nota van de grotere volmaaktheid van het christelijk recht tegenover het burgerlijke : het regelt het leven van *iedereen*, van de vorst (of de oligarchie of het soevereine volk) tot de proletariër, de geestelijk gehandicapte en de misdadiger, met de bedoeling hen allemaal te bevrijden, te verheffen, maar ook te onderwerpen aan God door Jezus Christus. De kleinen en de nederigen worden erdoor opgericht, terwijl de hoogmoed van de groten vernederd wordt en zij tenminste de voogdij van God moeten ondergaan.

Door het feit dat de goddelijke wetten voortkomen van dezelfde Wetgever als de natuurwet, spreekt het voor zich dat de christelijke religieuze wet op volmaakte wijze overeenstemt met de burgerlijke wet in dezelfde eerbied voor en verduidelijking van de natuurwet. Ten tijde van de christenheid zag de eenvoudigste voorstelling van de verschillende rechten die het menselijk leven regelden er als volgt uit. Het naturrecht, dat door de schepping ervan een goddelijk recht is, omvat twee grote hoofdstukken : het godsdienstig recht, dat de verhoudingen van de mensen met God regelt, en het burgerlijk recht, voor de relaties van de mensen onderling. Het godsdienstig recht heeft zijn oorspronkelijke inhoud en zijn ontwikkeling geput uit de goddelijke openbaring en de kerkelijke wetgeving ; dat is het christelijk recht. Het burgerlijk recht is geleidelijk aan tot stand gekomen met de vorming van staten en de ontplooiing van hun beschaving. Beide vormen van recht vullen elkaar normaal gesproken aan in het erkennen en respecteren van de natuurlijke orde, waarnaar zij voortdurend verwijzen. Maar het christelijk recht overstijgt elk burgerlijk recht door zijn goddelijke oorsprong, zijn absoluut gezag en zijn onfeilbaar waarheidsgehalte.

In omstreden kwesties doet de burgerlijke wetgever er dus goed aan te steunen op het christelijk recht en het kerkelijk leergezag, bv. om echtscheiding of abortus te verbieden. Omgekeerd vindt het burgerlijk gezag in zijn eerbied voor de vrijheid en de autoriteit van de Kerk zijn diepere legitimiteit en zijn waarborg van echte menselijkheid, op gelijke

afstand van de liberale anarchie en het collectivistisch totalitarisme.

OVER DE CHRISTELIJKE VERDRAAGZAAMHEID

Door een onbewuste verdwazing, door het geleidelijk en gestaag afglijden naar onverschilligheid op het vlak van godsdienst hebben de katholieke naties een onvergeeflijke stap gezet: ze hebben het transcendente gezag en de goddelijke perfectie van hun eigen religie en het goddelijk recht ervan, zowel natuurlijk als bovennatuurlijk, uitgebreid tot *alle* godsdiensten. Alsof die allemaal aan het christendom gelijk zijn wat hun oorsprong betreft en vergelijkbaar van inhoud! Alsof de valse godsdiensten en ideologieën erkend kunnen worden door de staat en het zelfs móeten worden op gelijke hoogte met de Kerk van Christus! Alsof zij de taak kunnen vervullen die aan de godsdienst toegewezen is in de natuurlijke orde: bepalen wat de plichten van de mensen tegenover God zijn en de wettige verdediging daarvan ondersteunen tegen een mogelijk tirannieke menselijke autoriteit.

Een echt wetenschappelijke studie van de valse religies leidt tot een dubbele conclusie: ten eerste dat ze zich niet kunnen beroepen op het gezag van God om het hoofd te bieden aan de burgerlijke machthebbers; ten tweede dat ze niet samenvallen met de natuurlijke orde en bijgevolg niet diepgaand en universeel met het civiel gezag kunnen samenwerken voor het behoud van de beschaving.

Valse godsdiensten hebben in een christelijk land absoluut geen sociaal recht. Ze hebben enkel een relatief, historisch recht in de landen waar ze vanuit de traditie vaste voet aan de grond hebben. Verdraagzaamheid tegenover die religies, zelfs in een christelijk land, is niettemin mogelijk in de mate waarin ze de openbare orde niet verstoren, maar integendeel een bepaalde bijdrage leveren aan het algemeen welzijn, aan de rust onder de burgers. De staat kan ze dus een feitelijke erkenning geven en een zekere vrijheid. Toch moet eerst bewezen zijn dat ze op geen enkele manier schade berokkenen aan de maatschappij.

De hedendaagse Kerk verwerft met de tolerantie tegenover de valse godsdiensten twee belangrijke voordelen. Het eerste is het terugschroeven van de religieuze inmenging van de totalitaire staat, waarvan de "democratische" grondwet geen enkele waarborg biedt voor het respecteren van het christelijk recht, zoals vandaag ten overvloede bewezen wordt! Het tweede voordeel is dat op die manier aan iedereen het vrije, ongedwongen karakter van de toetreding tot de ware godsdienst bewezen wordt.

Beide voordelen bieden een belangrijk tegengewicht voor de toch wel ernstige nadelen van een dergelijk pluralisme in de feiten. Er kan dan ook niet genoeg nadruk gelegd worden op de bevor-

rechte positie van de christelijke godsdienst, die als enige een goddelijk recht bezit en bron is van sociale rechten.

VRIJHEDEN EN RECHTEN VAN DE CHRISTEN

Het christelijk recht, dat de onvervreembare vrijheid en verantwoordelijkheid van elke mens in het werk van zijn zielenheil verkondigt, is ook een plicht tegenover God. Dat recht is overgegaan in de zeden, de constituties en de ongeschreven wetten van onze beschaving. Sedert eeuwen – de abnormale tijden van geloofsvervolging buiten beschouwing gelaten – erkent het burgerlijk recht de christelijke vrijheden in al hun details. Concreet gaat het om het gezag en de vrijheid toegekend aan de Kerk door de christelijke staten (of tenminste toch de staat in christelijke landen). In de praktijk wordt aan iedereen een zekere waardigheid van zonen Gods en broeders van Christus toegekend, wat hen bescherming en hulp oplevert in het nastreven van hun eeuwig heil.

Hier komt echter een gevaar van overdrijving om de hoek loeren. Het beschreven recht van elke mens is enerzijds wel absoluut, maar anderzijds is het ook gerelateerd aan God, meer bepaald aan de soevereine wetgevende wil van God. En dan gaat het niet om een abstract Opperwezen, maar om de levende God, een soeverein en persoonlijk Wezen, die denkt en die vrij is en die aan ieder de rechten en plichten toekent die Hem behagen en die het halen op elke tegengestelde wet of beslissing van menselijke gezagsdragers.

Ik leg er de nadruk op: het recht van elke mens om zijn heil te bewerkstelligen volgens de christelijke wet, een recht dat elke burgerlijke wetgeving moet erkennen en respecteren, vindt zijn fundament niet in de mens maar in God, in Jezus-Christus, in de Kerk. Het is dus niet het recht van "de" mens als mens dat in een spanningsveld met het burgerlijk recht en het staatsgezag kan terechtkomen; het gaat om het recht van elke mens *om de wil te doen van zijn God, Schepper en Verlosser*. Ten gronde gaat het dus om het recht van God over elke mens om hem naar het eeuwig leven te leiden, een soeverein recht dat boven elke persoonlijke of collectieve menselijke wil gaat. Overigens heb ik liever dat men niet spreekt over het recht van God, alsof het zijn bedoeling zou zijn te domineren; we hebben het beter over de wil van God om alle mensen te redden, wat voor hen allemaal de zoete plicht schept om aan die roeping te beantwoorden.

DE RECHTEN VAN DE MENS IN DE PLAATS VAN HET CHRISTELIJK RECHT

Het eerste bezwaar tegen het christelijk recht is natuurlijk dat het... christelijk is. Het richt heel het menselijk leven in op basis van het geloof in Christus, de verwelcoming van zijn openbaring, de on-

derwerping aan zijn Kerk. « *Omnia instaurare in Christo* »: woord van Sint-Paulus, devies van de H. Pius X. En zelfs als aan het politiek gezag de volledige (aardse) soevereiniteit wordt toegekend, dan wordt dat gezag toch omkaderd, gedomineerd, gecontroleerd door het gezag van God – geen abstracte God, niet de God van de deïstische filosofen, maar Jezus Christus, Zoon van God, die zijn wet dicteert door gezagsdragers die *boven* alle anderen staan: die van de Kerk. Dat was en is de betekenis van de pauselijke tiara, en het is helaas precies om die reden dat de pausen vanaf Paulus VI hem niet meer willen dragen.

Er zijn in de geschiedenis verschillende voorbeelden van vorsten die probeerden aan dat kerkelijk oppergezag te ontkomen door de vertegenwoordigers ervan te vermoorden. In de roemrijke Kerk van Engeland was het de H. Thomas Becket die gedood werd omdat hij zich verzette tegen de dwingelandij van Hendrik II Plantagenet, terwijl de H. Thomas More onthoofd werd omdat hij niet wilde toegeven aan de tirannie van Hendrik VIII. Sommige heersers kozen voor het schisma om hun wil te kunnen doordrijven, wat leidde tot de stichting van nationale kerken onder de knoet van het tijdelijk gezag: de Griekse scheuring van 1054, het Russisch schisma van 1448.

In de moderne tijden begon het bezwaar van afhankelijk te zijn van Christus door iedereen aangevoeld te worden... Iedereen stond er op zijn eigen meester te zijn, volledig autonoom, met geen andere wet dan die van de persoonlijke ontplooiing.

Op het kruispunt van beide revoltes, die van de staat en die van het individu, verscheen een nieuw en overtuigd seculier humanisme. Het stelde voor om de mens op zichzelf te beschouwen als bron van rechten, fundament van zijn eigen waardigheid en bezitter van zijn eigen absolute vrijheid. Het was eenvoudigweg de *transfer* van het soevereine koningschap van Jezus Christus naar de Mens, naar elke mens.

Een ander bezwaar tegen het christelijk recht was dat het alle andere religies afwees en weigerde het gezag ervan te erkennen. Was het niet vervelend en arbitrair om het natuurrecht, gemeenschappelijk aan alle mensen, in wetten te gieten door te verwijzen naar één enkele godsdienst, een godsdienst die zegt geopenbaard te zijn en die zijn eigen bepalingen en wetten toevoegt aan een natuurlijke orde voor iederéén? Men vond het dringend nodig om het christelijk etiket te verwijderen van de universele menselijke religie.

Tenslotte en vooral: de filosofie wilde zich in toenemende mate losmaken van de theologie. Tegelijkertijd ging het burgerlijk recht de weg van een totale laïcisering op. De Rede moest volstaan om de universele menselijke natuur te definiëren en er de grote morele en juridische eigenschappen van te bepalen. Er was geen nood meer aan God om het

menselijk recht te grondvesten, geen behoefte meer aan Christus om elke mens de vrijheid te schenken, geen nood meer aan de Kerk om de onafhankelijkheid van de personen tegenover de gezagsdragers te waarborgen...

DE TRIOMF VAN DE FILOSOFEN

Dat alles leidde er op een dag toe dat het christelijk denken de goddelijke bron van het menselijk recht de rug toekeerde en de Mens uitriep tot aller-eerste bron en uitgangspunt van alle wetten. Tegenover de Mens stonden de hele wereld én God – dat wil zeggen alle burgerlijke en kerkelijke autoriteiten.

In diezelfde periode, de achttiende eeuw, wou de filosofie de mens nog maar enkel kennen in zijn abstracte essentie, los van elke biologische of sociale afhankelijkheid. Het moderne “idealisme” greep terug naar een oude traditie, die van Boëtius en Aristoteles, die het individu lieten primeren op de groep. Die tendens werd door de Verlichting nog geaccentueerd: filosofisch gezien mocht de mens niet afhankelijk zijn van God, niet onderworpen aan sociale gezagsdragers, niet vervat in relaties tussen personen. In zijn roemrijk isolement was de Mens autonoom, onafhankelijk en absoluut.

Het was een tijdvak waarin men vol was van de menselijke rede en waarin men in opstand kwam tegen de “onverklaarbare” tradities, de “niet te rechtvaardigen” ongelijkheden en privileges, de “eindeloze meanders” van de gebruiken en geplogenheden. De hele complexiteit van het sociaal weefsel van het *Ancien régime* werd gezien als tegengesteld aan het ideaal van een samenleving van vrije, gelijke en broederlijke mensen geregeerd door de Rede. Het was dringend nodig de waardigheid van elke mens uit te roepen en zijn recht op de volledige ontplooiing van zijn wezen.

De Verklaring van de rechten van de Mens was het antwoord op deze verwachting. Zij somde de soevereine eisen van het individu in het sociale leven op, noodzakelijk voor de volkomen realisatie van de menselijke persoon. Daarbij werd volledig abstractie gemaakt van zijn plichten, de godsdienstige zowel als de burgerlijke. De Mens, zonder God en zonder meester, heeft de hele mensengemeenschap en de wereld tot zijn dienst.

Om de Verklaring in de praktijk een schijn van realisme te geven, heeft men de gewoonte ze vergezeld te doen gaan van twee geruststellende toevoegsels, die het ongelooflijk hoogmoedig en egoïstisch karakter van de Verklaring wat moeten verzachten. Men zegt dan vooreerst dat aan elk recht ook plichten verbonden zijn; de agressieve opeising van de rechten van het individu wekt zo de indruk dat zij Gelijkheid en Broederlijkheid onder alle mensen waarborgt. Ten tweede stelt men dat ieders vrijheid eindigt waar die van zijn buur begint, om te onderstre-

pen dat er geen gevaar is voor onderwerping van de zwakke aan de sterke.

Maar als die toevoegsels echt ernstig zouden genomen worden, dan zou de Verklaring van de rechten van de Mens al snel terug terecht komen in het heel bijzonder en concreet domein van het burgerlijk recht : de uitoefening van de individuele rechten zou dan ondergeschikt worden aan de beslissingen van het politiek gezag.

Neen ! Zo gemakkelijk mag men niet raken aan het monument dat de Mens heeft opgericht voor zijn eigen glorie... De Rechten van de Mens gaan vooraf aan de burgerlijke wetgeving en zijn volkomen vreemd

aan de godsdienstige wetten. Ze zijn heilig en onaan- tastbaar en dringen zich dus op aan elk gezag, van welke oorsprong het ook is en op welke autoriteit het zich ook beroept. Niets kan er tegen op. Met de Verklaring begint het rijk van de Mens, zonder God in de Hemel en zonder meesters op aarde.

De filosofen en de vrijmetselaars van de achttiende eeuw wisten heel goed wat ze wilden bereiken : « *écraser l'Infâme* » (Voltaire), de door hen ver- afschuwde en gehate Jezus Christus, Koning der Koningen en Heerser der heersers, van zijn troon stoten... De Rechten van de Mens zijn volledig in de plaats gekomen van het christelijk recht. En daarmee

RECHTEN VAN DE MENS EN ISLAM

Jean-Louis Harouel (°1944), rechtshistoricus en socioloog, publiceert in het voorjaar een ophefmakend boek : « *Les Droits de l'Homme contre le peuple* » (« De Rechten van de Mens tegen het volk »). Wij citeren uit een interview verschenen op de website van ATLANTICO (14 mei 2016) :

« De religie van de Rechten van de Mens heeft het communisme vervangen in de rol van utopie met een godsdienstig karakter, die verondersteld wordt op aarde de heerschappij van het goede te vestigen. Zij heeft zichzelf tot opdracht gegeven een volmaakte samenleving tot stand te brengen. Dat wil zij bereiken door de oude wereld te vervangen door een nieuwe, kosmopolitische wereld die enkel en alleen op de rechten van het individu gebaseerd is.

« Het spreekt voor zich dat de religie van de mensenrechten een zeer gevaarlijke handicap vormt voor Frankrijk [voor alle landen van Europa] in de confrontatie met de massa-islam die zich op ons grondgebied bevindt. De Rechten van de Mens verbieden ons land immers om de islam in zijn ware gedaante te zien en er ons vanuit een politiek standpunt tegen te wapenen.

« Gebruik makend van het verbod op discriminatie en het respect voor de godsdienstvrijheid [door Vaticanum II opgelegd aan de katholieken als een absoluut

mensenrecht !] gaat de islam, die een beschaving vertegenwoordigt die helemaal tegengesteld is aan de Europese [neen : de christelijke !] beschaving, verder met zijn grote doelstelling : veroveren en domineren.

« In West-Europa heeft de islam ten volle geprofiteerd van de Rechten van de Mens. Het is immers daarop dat de moslims zich beroepen voor hun eisen op het vlak van kledij, voeding enz. In werkelijkheid gaat het om een politieke machtsovername, het zich toe-eigenen van grondgebied, het beheersen van steeds meer sectoren van de maatschappij. Omdat de islam in zich het politieke, het juridische en het religieuze verenigt, betekent elke toegeving aan de islam als godsdienst ook een toegeving aan het politieke en juridische luik ervan. Het resultaat is dat de Europese landen langzaam maar zeker veranderd worden in moslimlanden.

« Als de moslims slechts een tiende ondergaan hadden van wat de katholieken vanwege de Republiek ooit hebben ondergaan, dan zouden ze zeker reden tot klagen hebben.

« De islam als massareligie is slechts enkele decennia in Frankrijk aanwezig, maar men heeft hem behandeld met een welwillendheid en een sympathie die schril afsteken bij de vijandigheid, de brutaliteit en de hardheid waarvan de staat lange tijd heeft gegeven

ten aanzien van de katholieke godsdienst. »

Vijftig jaar geleden, ten tijde van de dekolonisering, waarschuwde abbé de Nantes er al voor : « *Jullie willen niet tegen De Gaulle stemmen om Algerije te behouden ? Dan zullen jullie de mohammedaanse militanten in jullie steden en dorpen zien opduiken om alles in brand te steken...* »

Sjeik Joessoef al-Quadrawi sprak in 2002 profetische woorden : « **Met jullie democratische wetten zullen wij jullie koloniseren. En met onze koranwetten zullen wij jullie domineren.** »

De onafwendbaar lijkende veroveringstocht van de islam is een straf die wij verdienen als rechtmatig loon voor de godslastering die de Verklaring van de Rechten van de Mens en de godsdienstvrijheid zijn. « *Zolang men niet klaar en duidelijk bepaald heeft wat de christelijke beschaving is en wat de soevereiniteit van Christus-Koning inhoudt, en zolang men zich niet de middelen gegeven heeft om beide op te leggen, blijft men steken in een verblindende opgang van de islam onvermijdelijk maakt. Want het is Christus, onze Koning, die men sedert de Franse Revolutie beledigt met dat hele gedoe van de mensenrechten. Het koningschap van Christus is niet zomaar een droom of een losstaand idee, het is de realiteit. Het is Christus of de duivel !* » (broeder Bruno van Jezus-Maria).

is het apocalyptisch tijdperk van de grote geloofs-afval aangebroken.

In wezen zijn de Rechten van de Mens het product van de aloude opstandigheid tegen het koningschap van Christus : « *Nolumus Christum regnare super nos !* », wij willen niet dat Christus over ons heerst ! Overall waar dit antichristelijk humanisme zegeviert, begint men met de koningen te guillotineren en de priesters te vervolgen en te vermoorden.

OVER HET ASOCIAAL KARAKTER VAN DE RECHTEN VAN DE MENS

De Blijde Boodschap van het heil, geopenbaard door Jezus Christus en beleefd door de Kerk, voerde elke mens naar zijn eeuwige lotsbestemming langs de wegen van de gerechtigheid en de naastenliefde, zonder de menselijke orde af te wijzen.

De Verklaring van de Rechten van de Mens staat in fel contrast daarmee. Zij keert zich tegen elke vorm van onderwerping en elk soort van hiërarchie. Zij stelt de menselijke gemeenschap radicaal in vraag door het individu op te hemelen, een individu dat ontdaan is van alle relaties, kwalificaties en verantwoordelijkheden, een asociaal wezen, ongodsdienstig en fundamenteel *on-menselijk*. Om een boutade te citeren : “een weeskind dat sterft als celibetair...”

De ervaring wijst het uit en het verstand bewijst het : een dergelijk systeem legt het publiek gezag volledig lam ; bovendien wordt het burgerlijk recht erdoor overklast en uitgeschakeld. Gelijk welke concrete mens die uitgeroepen wordt tot bezitter van zoveel onvervreembare en heilige rechten kan niet anders dan een rebel worden : hij zal zich ogenblikkelijk verzetten tegen elk gezag dat beslist over zijn subjectieve rechten en plichten in de maatschappij voor de dienst van de anderen, volgens de eisen van het algemeen welzijn. De Mens die aldus op een voetstuk wordt geplaatst, misprijst het burgerlijk recht.

De Rechten van de Mens vormen een onleefbaar gegeven in welke maatschappij ook. Niettemin worden ze uitgeroepen tot iets dat heilig en onschendbaar is, zonder dat voor die bewering een objectieve basis bestaat. Heel anders is het gesteld met de rechten van de christen om zijn eigen heil te bewerkstelligen, volgens alle wetten en voorschriften van Christus en de Kerk ; die vertegenwoordigen een eis die heel nauwkeurig is en onbetwistbaar in de ogen van de christenen, juist zoals ze bezwaarlijk in vraag gesteld kan worden door iemand anders. Want die

rechten zijn van goddelijke oorsprong en ze moeten door gelijk welk menselijk gezag gerespecteerd worden als een heilige plicht.

WAT KOMT DE KERK DOEN IN DIE TEMPEL VAN DE DUIVEL ?

Dankzij de Franse Revolutie en alle revoluties die in haar spoor hebben plaatsgevonden zijn de Rechten van de Mens de onaantastbare ideologie van de moderne wereld geworden. De aanhangers van Satan zijn er in geslaagd Christus van zijn troon te stoten, zoals zij geprogrammeerd hadden.

En de Kerk ? **Tijdens het Tweede Vaticaans Concilie heeft zij haar nederlaag erkend. Sterker nog : zij heeft de nieuwe ideologie zelfs volmondig onderschreven.** Paulus VI liet er in zijn afsluitende toespraak geen twijfel over bestaan : « *Er is geen sprake geweest van een botsing, een gevecht, een banvloek* » ; we hebben ons verzoend in « *de cultus van de mens* », de Kerk heeft haar « *nieuw humanisme* » afgekondigd, zij erkent « *de zoon van de aarde* » als haar nieuwe God, heer en meester over alle dingen.

Maar het seculier humanisme dat de Kerk tijdens het Concilie omarmd heeft, is in de praktijk een kadaver, zoals de geschiedenis sinds 1789 aangetoond heeft. Hoopte de Kerk dat kadaver terug leven in te blazen door er iets van haar eigen vitaliteit in te blazen ? Het is zichzelf die wegwijnt en langzaam sterft, en dat is niet meer dan gerechtigheid.

Al diegenen die weigeren een knieval te doen voor de Mens worden vandaag verpletterd, tot in de Kerk toe. Omgekeerd ontvangen zij die voor de nieuwe ideologie door de knieën gaan macht, eer, populariteit en rijkdom. En het teken dat de Rechten van de Mens hun bron vinden in de duivel, is dit : vanaf het ogenblik dat iemand dat puur wereldlijk pact ondertekent, brengt hij de Tegenstander van God geen enkele schade meer toe, hij is niet meer in staat de macht van Satan af te remmen of zijn expansie in de wereld een halt toe te roepen. Omgekeerd heeft zo iemand ook geen macht meer om het goede te doen en kan hij de Kerk geen enkele waardevolle dienst meer leveren.

Wat ons betreft, nooit zullen wij de Mens verheerlijken, nooit zullen wij onze steun geven aan de afkondiging van zijn waardigheid en zijn rechten. Want alleen de wil van God is groot en de eer van de mensen ligt in hun dienstbaarheid aan Hem.

+abbé Georges de Nantes
mei 1979

Nederlandstalige uitgave van *Il est Ressuscité ! La Contre-Réforme Catholique au XXIe siècle.*

Stichter : † Abbé Georges de Nantes.

Hoofdredacteur : Broeder Bruno Bonnet-Eymard, Maison Saint-Joseph, F-10260 Saint-Parres-lès-Vaudes.

Verantwoordelijke uitgever : A. Van der Schraelen, Driesheide 45, B-2980 Zoersel.

Abonnement : € 10. Steunabonnement : vanaf € 15. Buitenland : € 12.

Rekening 000-3302057-80. IBAN : BE47 000 3302057 80. BIC : BPOTBEB1.

Internet : <http://nl.crc-resurrection.org/> – E-mail : hij.is.verrezen@gmail.com